může proto o právním nástupci býti ani řeči. O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto: Zástupce stěžující si pojišťovny při veřejném ústním líčení vznesl námitku, že daný případ po stránce věcné neměl býti posuzován podle zákona č. 221 z r. 1924, nýbrž podle zák. čl. XIX z r. 1907 a min. nařízení č. 4790 z r. 1917, ježto jde o řešení právního poměru, vzniklého za platnosti těchto posléze citovaných norem. K námitce této, uplatňující nezákonnost napadeného rozhodnutí, nemohl Nejvyšší správní soud přihlédnouti, poněvadž námitka tohoto obsahu nebyla uvedena v písemné stížnosti (§ 18 zák. o správním soudě). Písemná stížnost připouští výslovně, že jde o případ, který jest posouditi podle zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 Sb. z. a n., a to podle § 171, jenž ustanovuje, že ten, kdo nabyl závodu, ručí za pojistné, jež měl zaplatiti předchůdce. Žalovaný úřad — recipovav důvody rozhodnutí úřadu I. stolice — neuznal stěžující si pojišťovnou uplatněný nárok z titulu ručení, vysloviv, že se nedostává předpokladů citovaného § 171 jednak proto, že tu není totožnosti podniku firmy R. a L. s podnikem L-ovým a K-ovým, jednak proto, že živnost hostinskou nelze považovati za „závod", jak jej má na mysli § 171, jednak proto, že firma R. a L. nenabyla hostinské živnosti od předchůdce a dále proto, že hostinská a výčepnická živnost jest koncesovaná, kterou zciziti nemožno, takže nelze mluviti o právním nástupnictví. Stížnost naproti tomu uplatňuje pouze, že nabytím závodu jest rozuměti faktické převzetí závodu od předchůdce bez ohledu na to, zda k právnímu nabytí jest třeba předepsané formy, v daném případě koncese. Potřeba nové koncese podle názoru stížnosti nemůže vyloučiti použití § 171 cit. zák. Touto námitkou stížnost odporuje pouze argumentu napadeného rozhodnutí shora na posledním místě uvedenému. Proti názoru žalovaného úřadu, že tu není ještě dalších předpokladů § 171 z ostatních důvodů, jak jsou shora uvedeny, stížnost neformuluje námitek ani po stránce skutkové, ani po stránce právní, zejména nevytýká nezákonnost právnímu názoru, že cit. § 171 předpokládá totožnost podniku, že se nevztahuje na živnost hostinskou, ježto není „závodem" a že vyžaduje přímý převod s původního dlužníka na nástupce v závodě. Pak ale Nejvyšší správní soud vázán jsa předpisem § 18 zákona o správním soudě, podle něhož může zákonitost napadeného rozhodnutí přezkoumávati jenom v mezích stížných bodů, obsažených ve stížnosti, nemohl se pouštěti do zkoumání správnosti těchto dalších důvodů napadeného rozhodnutí, stížností nenapadených, z nichž každý jednotlivý by stačil — předpokládaje jeho správnost — k zamítnutí předmětného nároku stěžující si pojišťovny. I kdyby stížnost měla pravdu se svou námitkou, že k nabytí závodu stačí jeho faktické převzetí od předchůdce, že tedy není požadavkem § 171 právní nástupnictví v závod předchůdcův, nemohlo by napadené rozhodnutí býti uznáno nezákonným, ježto jest opřeno ještě o další, nenapadené důvody a nebylo proto třeba otázkou stížnosti na spor vznesenou se vůbec zabývati. Passus stížnosti „totožnost závodu a totožnost provozu dostatečne uvádza nemocenská poisťovna na základe zistenia na mieste samom prevedeného" nelze považovati za námitku podle předpisu § 18 zákona o správním soudě konkretisovanou, ježto neuvádí, zdali a z jakých důvodů má snad shora uvedený úsudek žalovaného úřadu o totožnosti podniku za nesprávný. Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 31. října 1928, č. 29236/28.)

K § 32 sv. z. Faktické pojištění. — Jest nesporno, že M. S. u stěžovatelky vstoupila do zaměstnání jako pomocnice v domácnosti dne 26. června 1922, že onemocněla 11. července 1922 a byla u okresní nemocenské pokladny v Litoměřicích přihlášena k pojištění až po onemocnění. Není také sporu o tom, že M. S. jako služebná v domácnosti v kri-

tické době nepodléhala nemocenskému pojištění podle zákona č. 268/1919 a že přihláška se stala zaměstnavatelkou tak, jako by tu pojistná povinnost byla. Na sporu jest jediné otázka, zdali takováto přihláška, stala-li se po uplynutí třídenní lhůty po vstupu do zaměstnání a po onemocnění zaměstnance, zakládá pro zaměstnavatele povinnost náhradní podle §u 32 nem. zák. Otázka ta byla tímto soudem již opětovně řešena, tak zejména nálezy Boh. A. 2981/24 a 4757/25, v nichž vysloven byl právní názor, že tím, že zaměstnavatel svého zaměstnance u okresní nemocenské pokladny — byť i v nesprávném domnění, že jest podle zákona pojištěním povinen — k nemocenskému pojištění přihlásil, založen byl mezi stranami pojistný poměr se všemi důsledky, které k němu pojí zákon o nemocenském pojištění dělníků. Na názoru tom trvá Nejvyšší správní soud i v tomto případě a odkazuje dle § 44 j. ř. na bližší odůvodnění citovaných nálezů. Znění zákona (§§ 31, 32 a 33) mluví ovšem pro stanovisko stěžovatelčino, že použití § 32 předpokládá pojistnou povinnost zaměstnancovu. Přes to setrval Nejvyšší správní soud na právním názoru shora vysloveném, vycházeje z další úvahy, že zákon v těchto předpisech upravuje normální případy, kdy není na sporu pojistná povinnost. S téhož hlediska posuzuje Nejvyšší správní soud i tento případ, když jak zaměstnavatelka, tak i pokladna přihlášku přijímající byly souhlasného názoru, že pojistná povinnost podle § 1 nem. zák. jest dána, když mezi nimi vůbec nebylo sporu o pojistné povinnosti. Takovouto souhlasnou vůlí stran nastává presumpce, že zákonné předpoklady pojistné povinnosti tu jsou; pak nastávají i všechny důsledky pojistného poměru, které zákon k poměru tomu v §§ 31 a 32 pojí (srovnej Boh. A. 4977/25). Nelze proto uznati nezákonným, když žalovaný úřad daný případ posoudil podle § 32 nem. zák.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 31. října 1928, č. 28968/28.)

Nedospělost zaměstnancova sama o sobě nebrání vzniku pojistného poměru. — Rozhodnutím ze dne 14. listopadu 1925, č. 447.400, vyslovila zemská správa politická v Praze na základě § 66 zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., ve sporu všeobecné nemocnice v N. P. s okresní nemocenskou pokladnou tamtéž, že pokladna tato podle § 8, odst. 3. citovaného zákona jest povinna nahraditi útraty, vzešlé ošetřováním svého člena J. H. v této nemocnici od 14. do 30. září 1923, částkou 340 Kč. Rozhodnutí jest odůvodněno takto: „Konaným šetřením bylo zjištěno, že J. H. před vstupem do nemocnice dne 14. září 1923 zaměstnán byl — vzdor tomu, že jemu nebylo ještě 14 roků a že nebyla dosud společenstvem učňovská smlouva podepsána — co učeň od 6. září 1923 u J. K., klempíře ve S. P., a byl tudíž od tohoto dne vzhledem k ustanovení §u 1 nemocenského zákona členem okresní nemocenské pokladny v N. P., neboť členství tomu může býti na újmu právní předpis, platný při uzavírání učňovských smluv, kdyžtě skutečný poměr pracovní (učňovský) prokázán jest nejen výpovědí ošetřovaného, nýbrž i přihláškou učebního pána, který v den úrazu jej co učně ku této pokladně s datem nastoupení dne 6. září 1923 přihlásil. U této pokladny, resp. u jejího orgánu, hlásil se ošetřovaný ještě v zákonné lhůtě ochranné (§ 6 b nemocenské zákona) nemocným, tedy ještě v době, kdy měl nárok na pokladniční dávky dle § 13, odst. 3. nemocenského zákona a jest proto tato pokladna povinnou hraditi požadované léčebné.“. Ministerstvo sociální péče naříkaným rozhodnutím nevyhovělo odvolání okresní nemocenské pokladny v N. P. z tohoto rozhodnutí a potvrdilo je z důvodů v něm uvedených, k nimž dodalo: „I kdyby nešlo snad o učňovský poměr ve smyslu živnostenských předpisů, přece šlo o pracovní poměr ve smyslu § 1 nemocenského zákona. Jestliže snad H. nevykonával práce při řemesle klempířském, ale práce v domácnosti, jak J. K. uvedl v protokole ze dne 27. září 1923, již tím byl založen pojistně povinný